

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

ГОЛОВНЕ СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601

тел. (044) 254-93-33, факс (044) 253-6404

info@police.gov.ua

Ідентифікаційний код 40108578

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«23» 08 2023 року

Старший слідчий групи слідчих у кримінальному провадженні – старший слідчий в особливо важливих справах Головного слідчого управління Національної поліції України майор поліції Дулкай Іван Іванович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022230000004751 від 23.10.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України

ПОВІДОМИВ:

Лебідю Олександром Віталійовичу, 06.09.1998 року народження, уродженцю Російської Федерації, Псковської області, м. Остров, громадянину Російської Федерації, зареєстрованому за адресою: Ленінградська область, Всеволзький район, с. Агалотово, буд. 208, корп. 2, кв. 11, лейтенанту Федеральної служби безпеки Російської Федерації,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні із цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації

(далі – РФ) та службових осіб із числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, здійснено окупацію території АР Крим та сприяння створенню окупаційних адміністрацій так званих «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки», які визнані в Україні терористичними організаціями.

Водночас учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади створили окупаційні адміністрації під контролем вищого воєнно-політичного керівництва РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

Таким чином, з 27.02.2014 вищим воєнно-політичним керівництвом РФ розпочато збройний конфлікт міжнародного рівня на території України.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21.02.2022 РФ визнано так звану «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

Для забезпечення вигляду законності своїх дій, спрямованих на захоплення території України та подолання супротиву з боку Збройних Сил України, 22.02.2022 президент РФ отримав дозвіл від Ради Федерації на використання ЗС РФ на території іноземних держав.

Продовжуючи реалізацію своїх злочинних намірів та підкорення воєнно-політичного керівництва держави своїм вимогам, 24.02.2022 о 5 год президент РФ оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» на території України шляхом введення військ та завдання ракетно-бомбових ударів по території України, тобто фактично розпочав широкомасштабний збройний конфлікт.

Маючи на меті захоплення території та встановлення на ній підконтрольного РФ керівництва і подальшу інтеграцію захоплених територій до складу РФ, вище військово-політичне командування країни-агресора на виконання наказу головнокомандувача ЗС РФ одночасно віддало наказ про здійснення наступу, в тому числі сухопутними військами з території РФ у напрямку Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької областей і з території Республіки Білорусь у напрямку Київської та Житомирської областей, з території тимчасово окупованого Криму в напрямку Херсонської та Миколаївської областей.

У зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України

від 24.02.2022 № 2102-IX, з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року в Україні введено воєнний стан.

У ході активних бойових дій з метою подальшого руху ЗС РФ у напрямку м. Кривий Ріг та забезпечення подолання супротиву військ України на території Херсонської області військовослужбовцями ЗС РФ на початку квітня 2022 року взято під повний контроль ряд населених пунктів, серед яких село, розташоване на території Високопільської територіальної громади Бериславського району Херсонської області.

Водночас для реалізації своїх цілей та перегрупування військових сил, знищення військовослужбовців і техніки України військовослужбовці ЗС РФ розмістилися на території вказаного населеного пункту приблизно на початку квітня 2022 року, де на той час перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Починаючи з квітня 2022 року по жовтень 2022, військовослужбовці ЗС РФ повністю контролювали територію населеного пункту Високопільської територіальної громади, де розмістили бойову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях з метою повного підкорення жителів волі військовослужбовців РФ.

Маючи повний контроль над населеним пунктом Високопільської територіальної громади, військовослужбовці ЗС РФ переконались, що на території населеного пункту проживає цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву волі окупантів, а також що на території села та поза його межами не розміщені військові об'єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Згідно з положеннями ст. 2 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаної у м. Женеві 12.08.1949 (далі – Конвенція), учасниками якої є, зокрема Україна та РФ, Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозними порушеннями є дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції.

Відповідно до ст. 3 Конвенції сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої є раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь і, зокрема, захисту від зґвалтування, примушування до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – Протокол), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.1) вбивство;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Водночас, ч. 1 ст. 76 Протоколу, передбачено, що жінки користуються особливою повагою і їм забезпечується захист, зокрема, від зґвалтування, примусу до проституції і будь-яких інших форм непристойних посягань.

Крім того, відповідно до ст. 47 Бойового уставу з підготовки та ведення загальновійськового бою (частина II батальйон, рота), який затверджений наказом головнокомандувача сухопутними військами – заступником міністра оборони РФ від 31.08.2004 № 130, командири (начальники) усіх рівнів зобов'язані: знати та враховувати під час підготовки та під час ведення бою (виконання отриманого завдання) норми міжнародного гуманітарного права; вимагати їх знання та забезпечувати неухильне виконання підлеглим особовим складом; припиняти випадки порушення цих норм; притягувати до відповідальності осіб, які вчинили порушення.

При цьому, п. 7 Настановлення з міжнародного гуманітарного права для ЗС РФ, затвердженого наказом міністра оборони РФ від 08.08.2001, забороняється вчиняти терор щодо цивільного населення.

Пунктом 46 зазначеного Настановлення передбачено, що жертви збройних конфліктів (у тому числі цивільне населення) користуються повагою та перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права, якщо вони утримуються від будь-яких ворожих дій стосовно збройних сил.

Водночас пунктом 74 Настановлення передбачена відповідальність командира з'єднання (частини, підрозділи), розташованого на окупованій території, який зобов'язаний, поважаючи існуючі на окупованій території закони, вживати всіх залежних від нього заходів щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, запобігання пограбуванню та незаконній конфіскації майна. Однак щодо цивільного населення можуть бути вжиті додаткові заходи контролю та забезпечення безпеки у зв'язку з воєнним станом.

Крім того, на виконання п. 149 Настановлення завданнями морально-психологічного забезпечення з урахуванням норм міжнародного гуманітарного права є:

- аргументоване переконання особового складу в необхідності дотримання принципів та норм міжнародного гуманітарного права;
- виховання особового складу у кращих російських традиціях гуманного ставлення до жертв збройних конфліктів та громадянського населення.

Таким чином, військовослужбовці ЗС РФ, які контролювали територію села Високопільської територіальної громади, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво частин, які окупували населені пункти Київської області, зобов'язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їх підлеглими.

Однак у ході досудового розслідування кримінального провадження встановлено, що військовослужбовцями РФ умисно та систематично здійснювалися дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положенні про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Порушуючи вимог п. 2 ст. 1 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, військовослужбовці ЗС РФ не мали на собі закріплених відмітних емблем, які можуть бути впізнані на відстані, лише постійно носили при собі зброю, відкрито її демонстрували та погрожували застосувати до цивільного населення.

За результатами досудового розслідування встановлено, що 06.04.2022 близько 23:30 год., Лебідь О.В., являючись військовослужбовцем РФ, який відкрито демонструє зброю, зайшов на територію одного з домоволодінь населеного пункту Високопільської територіальної громади Бериславського району, Херсонської області де на той час перебували цивільні особи, а саме неповнолітня потерпіла Бабич М.І., її мати та бабуса.

У подальшому Лебідь О.В., усвідомлюючи, що перед ними цивільні особи, на яких поширюються норми міжнародного гуманітарного права та які не мають можливості чинити опір, у порушення ст. 27 Конвенції щодо права осіб, які перебувають під її захистом, на особисту повагу, повагу до своєї честі, гуманне ставлення та захист від будь-якого акту насильства чи залякування, висловив вимогу неповнолітній потерпілій Бабич М.І. прослідувати разом з ним з метою проведення її допиту.

Під час перебування на території згаданого домоволодіння у Лебідя О.В., який відкрито демонстрував зброю, розумів, що своїми попередніми діями повністю подолав будь-який супротив з боку Бабич М.І. та її сім'ї, а також усвідомлював, що останні не беруть активної участі в бойових діях, на них поширюються положення Конвенції і що відповідно до положень ч. 2 ст. 27 Конвенції жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від згвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність, виник умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо неповнолітньої Бабич М.І. без добровільної згоди на це останньої.

Усвідомлюючи, що неповнолітня Бабич М.І. не виконувала та не сприяла виконанню будь-яких бойових задач, була одягнена у цивільний одяг та займалася цивільними справами, не мала можливості чинити опір та буде підкорюватись будь-яким його вимогам внаслідок загрози її життю та життю її близьких, Лебідь О.В., наказав їй виконувати його вимоги, що полягали в обмеженні її особистої свободи, зокрема одягнути верхній одяг, вийти з домоволодіння та прослідувати за ним, ніби то з метою проведення її допиту.

Водночас, маючи умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо неповнолітньої Бабич М.І. без її згоди, з метою усунення будь-яких можливих перешкод щодо вчинення протиправної діяльності військовослужбовець ЗС РФ Лебідь О.В., відкрито демонструючи автоматичну зброю, наказав родичам Бабич М.І. залишатися вдома.

Вийшовши з двору будинку, Лебідь О.В., проти волі неповнолітньої Бабич М.І., відвів її до паркану школи, де усвідомлюючи що потерпіла є неповнолітньою, маючи умисел на здійснення насильницького задоволення статевої пристрасті, застосовуючи фізичну силу почав торкатись інтимних частин її тіла та цілувати проти волі останньої. Тобто вчинив дії, що принижують честь і гідність особи, тим самим заподіяв потерпілій Бабич М.І. моральні страждання.

Далі Лебідь О.В. наказав неповнолітній потерпілій Бабич М.І. сісти у невстановлений слідством транспортний засіб, подібний до автомобіля ВАЗ «Нива», зеленого кольору, на якому був нанесений символ «Z». На вказаному автомобілі Лебідь О.В. відвів неповнолітню потерпілу Бабич М.І. до приміщення магазину, який був розташований на території населеного пункту, в якому проживала потерпіла.

У подальшому, в період з приблизно з 00:00 год. по 04:30 год. 07.04.2022, точний час органом досудового розслідування встановити виявилось неможливим, перебуваючи в приміщенні вказаного магазину, Лебідь О.В., реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення дій сексуального характеру, посягаючи на статево свободу іншої особи, усвідомлюючи значення та суспільно небезпечний характер своїх дій, перебування її під захистом Конвенції, використовуючи погрози фізичної розправи із застосуванням вогнепальної зброї, вчинив дії, що принижують честь та гідність особи, зокрема примусив неповнолітню Бабич М.І. випити алкогольні напої, які він взяв у

вказаному магазині. Потім Лебідь О.В., з метою залякування неповнолітню Бабич М.І., подолання її опору та примушування останньої виконувати його вказівки, реалізуючи умисел на вчинення дій сексуального характеру, дістав вогнепальну зброю у вигляді пістолету та навів її в бік потерпілої. Крім цього, Лебідь О.В., наніс неповнолітній потерпілій Бабич М.І., невстановлену слідством кількість ударів по голові та тілу, завдавши останній чисельні тілесні ушкодження.

У подальшому, Лебідь О.В., користуючись тим, що неповнолітня потерпіла Бабич М.І. не здатна чинити опір, вчинив акт сексуального насильства над цивільною особою, яка не мала зброї, а саме дії сексуального характеру, пов'язані із вагінальним проникненням в тіло неповнолітньої Бабич М.І., з використанням своїх геніталій, без її добровільної згоди на це, внаслідок чого принизив її честь, гідність та спричинив фізичний біль і моральні страждання.

Крім того, Лебідь О.В., розуміючи, що його дії є порушенням норм міжнародного гуманітарного права (законів та звичаїв війни), з метою уникнення відповідальності під загрозою фізичної розправи над Бабич М.І. та її сім'єю наказав їй нікому не розповідати про вчинення щодо неї дій сексуального насильства.

Таким чином, під час досудового розслідування кримінального правопорушення встановлено, що військовослужбовець РФ Лебідь О.В. умисно здійснював дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї, Положенні про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Крім цього, 28.04.2022 приблизно о 20-й годині, точний час органом досудового розслідування встановити виявилось неможливим, Лебідь О.В., являючись військовослужбовцем РФ, який відкрито демонструє зброю, зайшов на територію одного з домоволодінь населеного пункту Високопільської територіальної громади Бериславського району, Херсонської області де на той час перебували цивільні особи, а саме потерпіла Лисенко С.І., її мати та батько.

У подальшому Лебідь О.В., усвідомлюючи, що перед ними цивільні особи, на яких поширюються норми міжнародного гуманітарного права та які не мають можливості чинити опір, у порушення ст. 27 Конвенції щодо права осіб, які перебувають під її захистом, на особисту повагу, повагу до своєї честі, гуманне ставлення та захист від будь-якого акту насильства чи залякування, висловив вимогу потерпілій Лисенко С.І., прослідувати разом з ним, так як йому доповіли, що вона здає позиції російських військових.

Під час перебування на території згаданого домоволодіння у Лебідя О.В., який відкрито демонстрував зброю, розумів, що своїми попередніми діями повністю подолав будь-який супротив з боку Лисенко С.І. та її сім'ї, а також усвідомлював, що останні не беруть активної участі в бойових діях, на них

поширюються положення Конвенції і що відповідно до положень ч. 2 ст. 27 Конвенції жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від згвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність, виник умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Лисенко С.І. без добровільної згоди на це останньої.

Усвідомлюючи, що Лисенко С.І. не виконувала та не сприяла виконанню будь-яких бойових задач, була одягнена у цивільний одяг та займалася цивільними справами, не мала можливості чинити опір та буде підкорюватись будь-яким його вимогам внаслідок загрози її життю та життю її близьких, Лебідь О.В., наказав їй виконувати його вимоги, що полягали в обмежені її особистої свободи, зокрема повідомив останній та її батькам, щодо необхідності допиту та огляду мобільного телефону, який належав Лисенко С.І., наказав останній вийти з домоволодіння та прослідувати за ним до його автомобіля.

Водночас, маючи умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Лисенко С.І. без її згоди, з метою усунення будь-яких можливих перешкод щодо вчинення протиправної діяльності військовослужбовець ЗС РФ Лебідь О.В., наказав родичам Лисенко С.І. залишатися вдома.

У подальшому, Лебідь О.В. наказав потерпілій Лисенко С.І. сісти у невстановлений слідством транспортний засіб, подібний до автомобіля ВАЗ «Нива», темного кольору, на якому був нанесений символ «Z». На вказаному автомобілі Лебідь О.В. відвіз потерпілу Лисенко С.І. за межі населеного пункту.

Зупинивши автомобіль Лебідь О.В. надав вказівку потерпілій Лисенко С.І. пересісти на заднє сидіння автомобіля, для чого остання вийшла з салону та направилася до задніх дверей авто, в цей же час Лебідь О.В., маючи умисел на здійснення насильницького задоволення статевої пристрасті, демонстративно показав потерпілій Лисенко С.І. кобуру, в якій знаходився пістолет та дав наказ роздягнутися до білизни, після чого оглянув потерпілу Лисенко С.І. без добровільної згоди останньої. Тобто вчинив дії пов'язані з примусовим оголенням, що принижують честь і гідність особи, тим самим заподіяв потерпілій Лисенко С.І. моральні страждання. У подальшому Лебідь О.В. дав вказівку потерпілій одягатися та відвіз її до місця проживання.

Наступного дня 29.04.2022 приблизно о 20-й годині, точний час органом досудового розслідування встановити виявилось неможливим, Лебідь О.В., повторно прибув до домоволодіння де проживала потерпіла Лисенко С.І. Перебуваючи біля вказаного домоволодіння Лебідь О.В., усвідомлюючи, що перед ними цивільні особи, на яких поширюються норми міжнародного гуманітарного права та які не мають можливості чинити опір, у порушення ст. 27 Конвенції щодо права осіб, які перебувають під її захистом, на особисту повагу, повагу до своєї честі, гуманне ставлення та захист від будь-якого акту насильства чи залякування, висловив вимогу Лисенко С.І. повторно прослідувати разом з ним з метою проведення допиту, так як в мобільному телефоні останньої він виявив компрометуючі відеозаписи.

Водночас, маючи умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Лисенко С.І. без її згоди, з метою усунення будь-яких можливих перешкод щодо

вчинення протиправної діяльності військовослужбовець ЗС РФ Лебідь О.В., наказав родичам Лисенко С.І. залишатися вдома.

Надалі, Лебідь О.В. наказав потерпілій Лисенко С.І. сісти у автомобіль, та відвіз потерпілу за межі населеного пункту, на теж місце, що і днем раніше.

Зупинивши автомобіль, Лебідь О.В. надав вказівку потерпілій Лисенко С.І. пересісти на задне сидіння автомобіля, для чого остання вийшла з салону та направилася до задніх дверей авто. В цей же час Лебідь О.В., маючи умисел на здійснення насильницького задоволення статевої пристрасті, також пересів на задне сидіння до потерпілої Лисенко С.І. та дав наказ потерпілій роздягнутися, спочатку весь одяг разом з білизною зверху, після чого весь одяг разом з білизною знизу. Після чого оглянув потерпілу Лисенко С.І. без добровільної згоди останньої. Гобто вчинив дії пов'язані з примусовим оголенням, що принижують честь і гідність особи, тим самим заподіяв потерпілій Лисенко С.І. моральні страждання. У подальшому Лебідь О.В. дав вказівку потерпілій одягатися та відвіз її до місця проживання.

Крім того, 15.05.2022 приблизно о 20:20 год., Лебідь О.В., повторно прибув до домоволодіння де проживала потерпіла Лисенко С.І. Перебуваючи біля вказаного домоволодіння Лебідь О.В., усвідомлюючи, що перед ними цивільні особи, на яких поширюються норми міжнародного гуманітарного права та які не мають можливості чинити опір, у порушення ст. 27 Конвенції щодо права осіб, які перебувають під її захистом, на особисту повагу, повагу до своєї честі, гуманне ставлення та захист від будь-якого акту насильства чи залякування, висловив вимогу Лисенко С.І. повторно прослідувати разом з ним з метою проведення допиту, щодо подій загибелі місцевої жительки.

Під час перебування на території згаданого домоволодіння у Лебідь О.В., який відкрито демонстрував зброю, розумів, що своїми попередніми діями повністю подолав будь-який супротив з боку Лисенко С.І. та її сім'ї, а також усвідомлював, що останні не беруть активної участі в бойових діях, на них поширюються положення Конвенції і що відповідно до положень ч. 2 ст. 27 Конвенції жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від згвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність, виник умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Лисенко С.І. без добровільної згоди на це останньої.

Усвідомлюючи, що Лисенко С.І. не виконувала та не сприяла виконанню будь-яких бойових задач, була одягнена у цивільний одяг та займалася цивільними справами, не мала можливості чинити опір та буде підкорюватись будь-яким його вимогам внаслідок загрози її життю та життю її близьких, Лебідь О.В., наказав їй виконувати його вимоги, що полягали в обмеженні її особистої свободи, зокрема повідомив останній та її батькам, щодо необхідності допиту Лисенко С.І., наказав останній вийти з домоволодіння та прослідувати з ним та сісти до автомобіля, марка та модель якого в ході досудового слідства не встановлена, типу «джип» золотистого кольору.

Водночас, маючи умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Лисенко С.І. без її згоди, з метою усунення будь-яких можливих перешкод щодо

вчинення протиправної діяльності військовослужбовець ЗС РФ Лебідь О.В., наказав родичам Лисенко С.І. залишатися вдома.

Перебуваючи в автомобілі Лебідь О.В., повідомив потерпілій Лисенко С.І., що він планує вступити з нею в статеві зносини, на вказане повідомлення потерпіла Лисенко С.І. висловила категоричну відмову та почала плакати. В цей же час Лебідь О.В., з метою залякування Лисенко С.І., подолання її опору та примушування останньої виконувати його вказівки, реалізуючи умисел на вчинення дій сексуального характеру, дістав вогнепальну зброю у вигляді пістолету та здійснив постріл у вікно біля голови потерпілої. При цьому Лебідь О.В. висловив погрозу у бік потерпілої Лисенко С.І. про те, що якщо остання чинитиме опір, то він застосує зброю.

У подальшому, без розриву в часі, перебуваючи в салоні автомобіля, на околиці сусіднього, від місця проживання потерпілої, населеного пункту територіальної громади Бериславського району, Херсонської області, Лебідь О.В., керуючись спонуканням вчинення дій сексуального характеру, посягаючи на статеву свободу іншої особи, усвідомлюючи значення та суспільно небезпечний характер своїх дій, перебування потерпілої під захистом Конвенції, використовуючи погрози фізичною розправою із застосуванням вогнепальної зброї, вчинив дії, що принижують честь і гідність особи, зокрема примусив Лисенко С.І. пересісти на задне сидіння, роздягнутися та випити стакан алкогольного напою, який потерпіла ідентифікувала, як спирт.

Користуючись тим, що потерпіла Лисенко С.І. не здатна чинити опір, Лебідь О.В., вчинив акт сексуального насильства над цивільною особою, яка не мала зброї, а саме дії сексуального характеру, пов'язані із оральним та вагінальним проникненням в тіло Лисенко С.І. з використанням своїх геніталій, без її добровільної згоди на це, внаслідок чого принизив її честь, гідність та спричинив фізичний біль і моральні страждання.

Крім того, Лебідь О.В., розуміючи, що його дії є порушенням норм міжнародного гуманітарного права (законів та звичаїв війни), з метою уникнення відповідальності під загрозою фізичної розправи над Лисенко С.І. та її сім'єю наказав їй нікому не розповідати про вчинених щодо неї дій сексуального насильства.

Таким чином, під час досудового розслідування кримінального правопорушення встановлено, що військовослужбовець РФ Лебідь О.В. умисно здійснював дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї, Положенні про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

З огляду на викладене Лебідь Олександр Віталійович підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням, що полягало у згвалтуванні та залякуванні шляхом погроз фізичною розправою цивільного населення,

інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у порушенні ч. 2 ст. 27 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаної у м. Женеві 12.08.1949, ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949.

Старший слідчий в ОВС 1-го відділу
(розслідування злочинів учинених в
умовах збройного конфлікту) управління
організації розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
Головного слідчого управління
Національної поліції України
майор поліції

Іван ДУЛКАЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні № 12022230000004751 –
начальник управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення у кримінальних провадженнях
про злочини, пов'язані із сексуальним насильством,
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

Ірина ДІДЕНКО

Лебідю О.В. повідомлено, що згідно зі ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діяч; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Також **Лебідю О.В.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено.

« _____ » год « _____ » хв « _____ » _____ 2023 року

Підозрюваний: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)

Захисник: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)

**Старший слідчий в ОВС 1-го відділу
(розслідування злочинів учинених в
умовах збройного конфлікту) управління
організації розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
Головного слідчого управління
Національної поліції України
майор поліції**

Іван ДУЛКАЙ